

Szezonos animékről röviden

írta: Catrin

A következő oldalakon fangirl szemmel mutatunk be pár animét a nyári szezonból. Röviden véleményezzük, kritizáljuk az általunk nézett sorozatokat, így megtudhatjátok, nekünk mi tetszett vagy épp mi nem.

Catrin véleményei

Hamarosan végre befejeződnek a nyári sorozatok és vár az őszi (ugyanolyan) felhozatal, amiből már próbáltam kinézni magamnak 1-2 animét. Előtte szaladjunk végig azon a pár címen, amiket követek. Örülök, hogy ilyen kevés maradt, egyik sem túl kiemelkedő, többre nem is lett volna energiám. Bár a ReLife, Nejimakí, Mob Psycho 100 sorozatokkal továbbra is szemezgetek, filmek közül pedig a Kizumonogatari 2 és a Kimi no Na wa szerepelnek a tervezettjeim között (utóbbinál reménykedem egy hazai anime-os vetítésén).

91 Days

A sablonos maffia bosszú sztori összességében végig ugyanazt a kellemes érzést nyújtja: leköt, nem unalmas, jó leülni elé, de semmi kiemelkedő. Változatja ugyan a kevésbé érdekes és az izgalmasabb snittek, a tetszetős, de eredetiségtől mentes csavarokat, de nagy mély- és fénypontjai nincsenek. Sablonosságát sem tartom zavarónak, nem arra hívatott ez a cím, hogy a műfajon belül valami újat mutasson, bár kevésbé kínosan is ügyelhetnének minden kötelező elemére. Az ember még csak nem is szurkol Angelónak, hogy beteljesítse bosszúját, halad a srác magától rendesen, körülötte pedig formálódik a maffiózó légkör, ki kinek a pajtása, ami fél részenként is cserélődhet, ha az érdek úgy

kívánja. Még nem derült ki, hány részes lesz, de 13 körül várható, lassan ugyanis itt a finálé, az Angelo vs. Nero szembesítés, addig is fogyjanak csak tovább a karakterek. Még ha nem is kiemelkedő, örülök, hogy hoztak a címmel a mostani animés felhozatal közé egy amerikai gengszter hangulatot, szerencsésen mellőzik belőle a japán marhaságokat, de 1-2 karakteren vagy beszédstíluson még mindig erős az „animés-japános” jelleg a „filmés-amerikai” helyett. Ez mondjuk nem baj, valószínű, ha angol szinkronnal nézném nem lenne ilyen érzésem. Apropos karakterek, mély vagy akár csak emlékezetes jellemeket ne várjon senki, ebben lehetne sokkal hangsúlyosabb, kidolgozottabb a sorozat. Gyenge

pont még a látvány, a rajzolás egyszerű, spórolós, nézzük el neki. A zene jó, bár az opening nem illik a képbe, ami meglepőnek nem meglepő, csak kicsit kár érte (pedig önmagában hallgatható szám, csak az ember ehhez inkább az endinghez hasonló lassabb vagy klasszikusabb darabot várna). Legerősebb pozitívuma pedig talán a sorozatnak az, hogy nem tökölnek benne, a sztorinak megfelelő arányban kapjuk a hullákat, a vért és az aberráltságot, nincs bizonytalankodás csak öldöklés.

Fudanshi Koukou Seikatsu

Az előző cikkben még nem említettem, mert szezon utánra terveztem a megtekintését, de egyszerűen nem tudtam megállni, hogy ne kukkantsak bele ebbe a rövid kis szösszenetbe. Miről is van szó? Fudanshi = boy's love történetekért rajongó heteroszexuális fiú (remélem a lány rajongókra biggyesztett fujoshi elnevezés már mindenkinek ismerős). A 3 perces kis mókás epizódok, a helyzetek, amikkel egy ilyen

különc srácnak meg kell küzdenie abszolút mosolyt csalhatnak nemtől függetlenül is bármelyik néző arcára. Persze a célközönsége BL témája miatt így is a shounen ai és yaoi rajongótábor maradt, többnyire tehát a fujoshik, és csak utána a többi fiú x fiú kedvelők (fudanshik, homoszexuálisok). A magát semennyire sem komolyan vevő mini-sorozat közben akaratlanul is elgondolkodik az ember a látottak realitásán. Mármost a tényen, hogy valaki így felvállalja nem átlagos hobbit, főleg egy jól ismert konzervatív és szabálykövető, bár a homoszexualitást könnyebben kezelő országban. Egyáltalán elképzelhető-e ez pl. nyugaton, stb. A végeredmény persze mindenhogyan az irrealitásba torkollik,

esetleges kevés kivétellel és most tényleg a valós hétköznapokat nézzük, ne a virtuálisat, ahol nickek vagy anonimitás mögé bújva az vallhatná magát fudanshinak, aki csak akarja. Felvetődhet még a fudanshi tényleges heteroszexualitásának kérdése is, nem a mindenáron kételkedésképpen, hanem mert a biszexualitás mértéke pl. alapvetően is egy érdekes kérdéskör.

De hagyjuk az elmékedést, ez még mindig egy könnyű, laza, vicces történet. Jóízűen nevethetünk, ahogy Sakaguchi shippel más fiúkat, ahogy fujoshi lányok előtt is zavarba jön hobbijának felvállalása miatt, ahogy igazi otakuként elmege a comiketre doujinshit vásárolni és stb. Nem kell ahhoz BL kedvelőnek lenni, hogy örömködjünk, lényegében a fujoshi és otaku kultúrát kifigurázó epizódokon. Viszont ebben a tekintetben/témakörben mégis csak a főszereplő az, ami újat nyújt. A többi karakter, fiúk-lányok egyaránt elfogadóak a BL-lel szemben, ezzel is könnyítve a hangulatot. Így viszont a témával kapcsolatos komolyabb konfliktusokat nem igazán

nyújt a cím. Persze a felvállalás nehézkes oldala is szerepet kap, nem megy ez ebben az animében sem egyértelműen/magától értetődően, de majdnem. Fújoshinak szánt hangulatát építi a karaktergárda is: fudanshink mellett egy fujoshi, egy hosszú hajú „hetero-bishounen”, egy lányosan viselkedő fiúkra tapadó „homo-bishounen” és több seme és uke szerepekre bontható bishounen szolgáltatják a légkört. A paródia tehát garantált, ugyanakkor kapunk a címmel egy szép közvetítést is a tolerancia jegyében.

Orange

Csalódás. Bár időutazásos témája kicsit a szokásos shoujók fölé emelte első ránézésre, de megmaradt ennél is a jól ismert szerencsétlenkedős egy lépést előre, kettőt hátra mentalitás. Az igazi csalódást viszont nem ez okozza, hanem a két életképtelen főszereplő. Kakeru egy öngyilkosjelölt srác, nem is várnánk el tőle, hogy szilárd jellem legyen vagy, hogy ne depizzen, de a dráma kedvéért még

azokban a jelenetekben is képes hisztizni, amik a javát szolgálnák, amiket a szeretett lánnyal vagy a barátaival tölt. Önzése, butasága és problémázása olyan szintekre lép, amik nem sajnálatot, hanem idegességet váltanak ki a nézőből (legalábbis ami engem illet). Persze arra megy ki a játék, hogy „izgalmas” maradjon a vége, az események megváltoztatása akkora hatást még se okozzon, hogy ezen az idősiklon is ott lebegessen Kakeru elkerülhetetlen öngyilkossága, hiába igyekeznek a tudással felfegyverkezett többiek. Persze a cél továbbra is a megmentése, ami ennyi vacakolás után össze fog jönni, csak kell a para, hogy mi van, ha mégsem (amúgy azt sem bännám, bár nem sok esélyük lenne már

ezt jól tálnai). Érdekfeszítő? Kicsit az volt, de a srác egyre irreálisabban bosszantó. És ott van a főhősnő, Naho. A másik észlány. Magától egyszerűen semmire sem képes, az először csak dísznek számító barátok hamar fontosabb támasszá, a cselekmény minimális előremozdítóivá váltak. Nélkülük Naho semmire sem képes. Hiába kapja a jövőből a leveleket, egyszerűen akkora szerencsétlen, annyira bizonytalan, tesze-tosza és buta, hogy semmit nem tud kezdeni velük. Próbálkozik ugyan, de iszonyatosan gyengén. Azt pedig már nem is említem, hogy a nagy szerelmi vallomás után még mindig nulla interakció van közöttük, és alig tudnak egymással mit kezdeni. Két ilyen pancserért kvázi kár az a nagy önfeláldozás, amit Suwa művel. Tudja, hogy a jövőben ő és Naho egy pár lennének, de Kakeru megmentése érdekében lemond a lányról, beáll gyertyatartónak, kézbe veszi az ügyeket és határozottan fellép, ha szükséges (azaz mindig). Rendkívül önzetlen, nemes, rendes, minden szép és jó, csak kár, hogy az eredményét a két nyomi viselkedése folyamatosan elrontja. Persze

ha több lenne a sikerélmény, mi maradna annyira érdekes 13 részen át, igaz? Talán jobban kidolgozott jellemek, kapcsolatok és kevesebb bémász elfért volna. Azért, hogy ne csak panaszokdjak: tartalmaz az anime kedves, aranyos pillanatokat és reális drámát is, csak sajnos nem olyan erősen, hogy elfedje a hibákat. A zene is kellemes maradt, a szépnek induló látvány viszont szintén katasztrófálisba fulladt. Ez főként a karakterdizájn, az arcon a legszembeütőbb, ami egy-két részben kimondottan rondára sikerült még állóképeken is. Mintha a Dragon Ball Super készítői beugrottak volna firkálni, mert a Narancs gárdája nem bírta ezt a feszített tempót. Köszli!

Dragon Ball Super

És ha már emlegettem, következzen néhány szó mazochista énem legfőbb életben tartójáról is. Múltkor nagyon mélypontra voltunk (kicsit realizáltam, hogy már több mint egy éve szenvedek vele és kitudja, még meddig fogok, haha), de ismét nyugodtabb vagyok.

Most, hogy kezd kibontakozni ez a Black Gokus - Zamasus vonal egyre érdekesebbé válik. Persze senki se számítson semmi újra. Csak jött egy gonosz, aki az istenien kék hajú saiyajineket is simán leverí, meghozza úgy, hogy Pink, bocsánat Rose saiyajinná változik. Nem viccelek, ez a neve! Pontosabban Super Saiyajin Rose...

Ha ezen valahogy sikerül túltenni magunkat és Zamasu, mint kaioшин ember ellenes hisztijére, a világ mindenség urának, a Chi cica hangú Zen-Ō-számának barátkozási igényeire - Goku -, és Vegita rövidke, de csodás jeleneteire (mínusz mikor elsőként szívja be szokásához híven) gondolunk, már is emészthetőbb a DBS. Trunks világa még mindig nem érdekel, de keretnek elmegy. Vajon ezután lesz feltámasztott ultra Cell és 8-as univerzumból érkező Buu is? Inkább nem ayalok, de jöhetne mondjuk új ending, Bulma lassan teherbe eshetne (mivel Bra csak egy évvel fiatalabb Pántól) és a mini gyerekek (Trunks&Goten) is nőhetnének végre nagyobbra. Ébren vagy, ne álmodj. Összességében talán azért si-

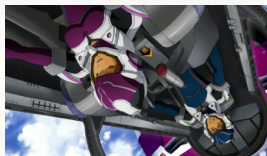
került kijönöm a mélypontról (hogy majd újra visszaeshessek!), mert ismét megtapasztaltam, hogy Dragon Ballt csak nagy adagokban érdemes nézni. Szenvedtem itt vele hétről hétre, aztán mikor Hirota végre úgy döntött, hogy bepótolná azt a kihagyott 4 részét, megnéztem vele is (most a revaccs tényén senki se akadjon le, én már csak én vagyok, a DB meg csak DB, ha rendszeresen olvasná valaki a fangirl rovatot, akkor talán már megérti). Szóval így egyben a 4 rész sokkal érdekesebb, kellemesebb és mókásabb volt. Végre érződött, hogy haladtunk valamennyit! Ganbare!

Macross Delta

Véget ér a leggyengébb Macross tv-sorozat is, nincs ezen mit szépíteni, hiába a szép és szimpatikus karakterek, a fülbemászó zenék, az újabb konfliktus, ha az egész akció és sztori vonal túl egyszerű és üres. Hozza azért a Macross-hangulatot, nem lóg ki, a franchise szerves részévé vált, így ez kicsit menti a helyzetet, de nem

lesz több egy közepesen szórakoztató darabnál. Azért fangirlségem aktíválódott annyira, hogy szívesen hallgassam a későbbiekben a zenéjét, időzsek képek és infók keresgélésével vagy, hogy fancuccot, pl. figurát vásárolok belőle. Bár lehet nem kéne hagynom, hogy bekebelezzen a leleményes japán biznisz.

Yuri on Ice - nem szoktam sport animéket nézni, de a jégkori egész jól hangzik, a MAPPA stúdió sem szúrhatja el nagyon, főszerepben pedig természetesen egy rakás hím. Lehet a Free!-hez hasonlóan megér egy kóstolást. De nem biztos, hogy lesz hozzá hangulatom.

Őszi animék - amiken kicsit megakadt a szemem

3-gatsu no Lion - Három dolog fogott meg: a Honey and Clover mangakájának műve, sógi a témája és a Shaft készíti. A HC-t viszonylag szeretem, ez persze nem garانتálja, hogy az író itt is legalább olyan jól hozza a színvonalat, de a „jobb” lehetősége szintén fennáll. Kedvelem a sógit, így lehet anime témaként is érdekelne. Mindez pedig Shaft külsővel? Csábító! De valószínűleg egyelőre kihagyom, a manga sajnos még fut.

Fune wo Amu - Befezett regény alapján, josei/seinen sztorinak tűnik, a „brománc” (Sakurai Takahiro x Kamiya Hiroshi, ühüm) mellett lesz talán románc is (Sakamoto Maya!!!). Gyengéje nálam a túl laposnak tűnő slice of life légkör, de nem legyen igazam. Lehet, hogy nézni fogom.

Gundam Orphans 2 - Nem mintha ne néznék elég gundamet mostanában, de nem árt naprakésznek lenni... Remélem ez jobb lesz, mint a közepes első évada.

Occultic;Nine - Rég volt már pontosvesszős anime, bár Steins;Gate 0-nak jobban örülnék. Azért teszek vele egy próbát, de nincsenek nagy elvárásaim.

Touken Ranbu: Hanamaru - Csak beszállok megkukkolni lesz-e valami a nagy hype mögött (bár a 2017-ben érkező ufo-table sorozata előnyösebbnek tűnik).

TRICKSTER: Edogawa Rampo... - egy kis Rampo krimi feldolgozásra mindig vevő vagyok, bár nem akkora lelkesedéssel, hogy egyből neki kezdjek. Meghagyom Hirónak e nemes feladatot.

A **Luger Code** és az **Izetta** világa bír még némi vonzerővel, de hasonlóan vizsztatásztítók is.

Rövid sorozatok között lesz **Ameiro Cocoa 3**, amiből már túléltem két évadot, szóval nem kéne feladni... Érkezik **Chi cica** újabb, örülök a 3D-s feldolgozásra. Nem feltétlen örülök ennek a bőrnek, a dizájnjának pedig főleg nem, bár az előzetes alapján sokkal emészhetőbb, mint amire számítottam. De Chinek nem lehet ellenállni, így mindenképp nézős. Lesz az egyik kedvenc (neverending) shoujómnak, a **Glass no Kamennek** egy mini-sulis baromsága. *káromkodik* Ahelyett, hogy véget érne a manga és jöhetne a folytatás, de hát aki lassan 40 éve ebből él, miért pont most hagyná abba? Mindenesetre ennek a chibi gagyiságnak az eredetihez nem sok köze lesz, de gyere, készen állok!

